

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΈΠΟΣ ΤΟΥ 1940 - 41

(Σε ποιητική παρουσίαση Υπό Δημ. Π. Τόρβα, Αντιστρατήγου ε.α)

ΜΕΡΟΣ "Α"

Πού να κατέβω για να ψάξω, πού ν' ανεβώ για να κοιτάξω!
Μέσα στου Αχέροντα τα... βάθη ή στ' Όλυμπου τα θεία πάθη;

Σ' αυτές τις άκρες της ...αβύσσου, κάποιες μορφές του παραδείσου
κάτω και πάνω φτερουγίζουν...αιώνες τώρα και σαλπίζουν.

Υμνούν, οι πρώτες, το σκοτάδι, στολίζουν κι' ωραιοποιούν τον Άδη.
Κι' απ την κορφή τ' Ολύμπου οι άλλες, μας στέλνουν τ' ουρανού τις στάλες,
αυτές που παίρνουν απ' τ' αστέρια, απ' των αγγέλων τα λημέρια!
Στάλες δροσιάς και αύρας θείας, μαγιά της ΑΣΤΡΙΚΗΣ ΟΥΣΙΑΣ!!!

ΕΛΛΑΔΑ, μες στα σπλάχνα σου πόσα μυστήρια κρύβεις!
πόσες φορές αυτής της γης, τους κόσμους θα θαμπώσεις!

Σοφά και θείανάματα σε ραίνουν, σ' ανατρέφουν
ρίζες βαθιές απλώνουνε και σε ταΐζουν δόξα...
Μήτρα σκληρή, ακριβόπλαστη, μάνα σοφών, ηρώων,
γενιάς τιτάνων Ρήγισσα πες μας τα μυστικά σου:

Πώς γίνεται να στέκεσαι πέντε χιλιάδες χρόνια,
όρθη, κομψή, αλύγιστη,δαφνοστεφανωμένη !
Πώς στάθηκες στα τρίστρατα με το σπαθί στο χέρι,
με την αγρύπνια του μυαλού και της ψυχής το σθένος !
Κατάρδευσες αστείρευτα όλη την οικουμένη
με πλήθη αρώματα σοφά, με μύρια τέχνης δώρα.

**Και τώρα εκεί στα τρίκορφα, στα διάσελα, στις βίγλες,
με τα κορμιά σου ατσάλινα, με τις ψυχές σου λαύρες,
να στήσεις τείχη άπαρτα, να πλαστοουργήσεις θάυμα,
καινούργιο και λαμπρότατο, σμαράγδι στους αιώνες!**

Οι πέντε Ήπειροι της γης στέκονται σαστισμένες,
κοιτάν, ριγούν, θαμπώνονται, καλολογούν, υμνούνε...

Τα «θεομύρωτα» βουνά, μες στα λευκά ντυμένα,
ξαναγεμίζουν ήρωες και σελαγίζουν δόξες.

Και των νεκρών οι φάλαγγες ξύπνησαν και φανήκαν,
μπήκαν μπροστά σαλπίζοντας της λευτεριάς τον ύμνο.

Ακμαία κι' ακατάβλητη, η φωνή της ιστορίας
-σάλπισμα χρέους και τιμής και μήτρα ηρωογέννα -
εσήμανε συναγερμό σ' ολόκληρο το έθνος,
να γίνει ηρωοσύναξη και να γενεί το θαύμα!

Οι Έλληνες όλης της γης ξάφνου αφουγκραστήκαν
τα χρεοφόρα ρήματα της μάνας ιστορίας,
κι' αναβαφτίστηκαν με μιάς στην άγια κολυμβήθρα,
πορφυρωμένη μ' αίματα Αγίων και ηρώων.

**Βγήκε του γένους η ψυχή, μ' όλες τις αρετές της,
καθάρια, αδιχόνιαστη, ακριβογέννας κόρη!**

Τούτ' η ψυχή ορθώθηκε στα ματωμένα κάστρα,
της άγριας φύσης των βουνών και στου καιρού τη λύσσα.
Τούτ' η ψυχή αρματώθηκε μ' άρματα παλιωμένα,
μα με φωτιές λαμπαδιαστές στα στήθια των ηρώων.
Τούτη η ψυχή αγνόησε το δείλιασμα των άλλων
κι' ούτε ποτέ της των εχθρών μέτρησε τα μεγέθη.

**Σεμνή, σκληρή κι' ακλόνητη, έστηνε φρυκτωρίες,
για ν' αναγγείλει στους λαούς νίκες, θριάμβους, δόξες!!!**

ΜΕΡΟΣ "B"

*Στέκεται κάθε ποιητής να ζωντανέψει θαύμα.
Να μπει στο κλίμα το καυτό που φλόγισε το έθνος...
Γρικά φωνές, ψάχνει γραφές, θρύλους, εποποιίες
κι' ότι καθάριο κι' ακριβό, το στοχασμό να θρέψει.
Πώς νάταν νάχε την τιμή ν' ακούσει τους παιάνες,
όπως εκείνοι της γενιάς που έθρεψε τιτάνες...
Κι' ήσαν πολλοί και δυνατοί, «τιτάνες» σπλοφόροι,
κατάφορτοι με στοχασμούς, ώριμοι, ψυχωμένοι...
Πώς να σιμώσεις «άφοβα» δίπλα σ' έναν Ελύτη,
σ' έναν Τερζάκη φλογερό και τόσους τόσους άλλους!
Κι' όμως θα πρέπει να τολμάς τις τάξεις να πυκνώσεις,
με στοχασμούς αλλιώτικους το έπος να ιχνώσεις
Είναι στ' αλήθεια τόλμημα, σε λίγους μόνο στίχους,
το έπος τούτο της γενιάς απόφιο να χωρέσεις...*

ΜΕΡΟΣ "Γ"

Πολέμου σύννεφα, λαοί δουλωμένοι,
-η Ευρώπη σείεται, στα μαύρα ντυμένη-
Οι φάλαγγες έφθασαν, ο Ντούτσε αγρυπνάει,
-το φίλο καμώνεται μα δεν ξεγελάει-

Την ΕΛΛΗ ετορπίλησε τη μέρα την ΑΓΙΑ,
- τη μάσκα του ξέσκισε, λυθήκαν τα μάγια-
**Κι' η ΧΑΡΗ ΤΗΣ πού' νοιώσε καρφί στην καρδιά της,
το έθνος μας σκέπασε με τ' άγια φτερά της!**

Τα μίση εκόπασαν, και όλοι ενωθήκαν,
αργόμενοι κι' άρχοντες γροθιά μια γινήκαν.
Την ώρα περίμεναν, σειρήνες, καμπάνες,
και τρέξανε στ' άρματα, ηγήσαν παιάνες.

Και έφτασε η ώρα, στου Οκτώβρη τα τέλη,
που ο Ντούτσε μας δήλωσε που πάει και τι θέλει.
Ο «Καίσαρ» 'τοιμάστηκε να μπει στην Αθήνα,
σε άρμα θριάμβου σε ΜΟΝΟ ένα μήνα!!!

Θωράκισε φάλαγγες, ξαπόλυσε σμήνη,
με κέφι ξεκίνησε, να 'ρθεί και...να μείνει ...
Στο άγριο μέτωπο, κεφάτοι ορμάνε,
χωρίς να γνωρίζουνε με ποιους πολεμάνε.

Και βρίσκουν κάστρα άπαρτα,θανατερά καρτέρια,
κορμιά μ' άδούλωτη καρδιά και μ' ατσαλένια χέρια.
Το «πέταλο» του Καλπακιού πύρινες φλόγες βγάζει,
κι' αμέτρητα ο Καλαμάς κουφάρια εχθρών στοιβάζει.
Στην Πίνδο στ' άγρια βουνά, προτού η αυγή σιμώσει,
προτού το τελεσίγραφο του Γκράτσι να τελειώσει,
ύπουλα μπήκε ο εχθρός, με διαλεχτό ασκέρι,
ελπίζοντας πως στην καρδιά θα χώσει το μαχαίρι...

Όμως και δώθε βρέθηκαν οι πρακτικές, τα πλάνα.
Μπήκε στο γύρο της φωτιάς κι' αδερφή και η μάνα.
Κι' όλοι μαζί με μια πνοή, σκληροί, συνταιριασμένοι,
άλλοι με τα ντουφέκια τους και άλλοι φορτωμένοι,
**φράξαν αυχένες, λαγκαδιές, δρόμους και μονοπάτια
κι' όλη η γενιά καμάρωνε με βουρκωμένα μάτια!!!**

Νότια, στην Παραμυθιά, με τους προδότες πλάι,
τολμάει, περνάει, λεηλατεί, φοβάται, σταματάει.

Βόρεια, προς την Κορυτσά, Μοράβα και Τσαγκόνι,
κάτω απ' τον ίσκιο του Ιβάν, φαράγγια, δάση, χιόνι...
η φάλαγγα της λευτεριάς πατάει τον ... κολασμένο!
νοιώθει τ' αδέρφια της σιμά να λένε «σε προσμένω»:

**>>Ανέβα πάνω στο Ιβάν, πέρασε το Μοράβα,
την αδελφή σου Κορυτσά, την αδελφή τη σκλάβα,
έλα κι' αγκάλιαστη σφιχτά, χρόνια σε περιμένει,
βουβή, φτωχή κι' ανήμπορη, φριχτά αλυσοδομένη,
ν' ανοίξουμε τις εκκλησιές, να ξαναναστηθούμε,
στις μάνας μας την αγκαλιά πάλι να ξαναμπούμε».**

Ακλόνητοι οι «Διγενείς» παλεύουν με το χάρο,
χτίζουν μ' ατσάλινα κορμιά της Λευτεριάς το φάρο.

Βουρλίζουν οι ουρανοί, πηχτή, φριχτή λαμπάδα...
Μα χθόνιοι ήρωες κρατούν ακοίμητη τη δάδα,
**βαθιά στα σπλάχνα της γενιάς, κληρονομιά κι' ασπίδα,
πατρών πνεύματα ξυπνούν μέσα στην καταιγίδα!**

Και σαν κοπάσει ο κουρνιαχτός και σαν διαβεί η αντάρα,
η γη τους ήρωες ξερνάει, δράκοντες και κατάρρα,
να πέσει ωμή, θανατερή, πάνω στον εισβολέα,
βιγλάτορας λαμπρός να μπει του έθνους η σημαία!

Εννιά ημερών απαντοχή, πρώτη χαρά κι' ελπίδα,
χάθηκε, σβήστηκε με μιας και γλιτωμού σανίδα,
μάταια ψάχνει, αναζητά ο εισβολέας τώρα.
Στα τάρταρα έχει χαθεί, στ' Αχέροντα τη χώρα.

Τσακίστηκε στον Καλαμά, ψήθηκε στην Γραμπάλα,
στο Σμόλικα ψυχορραγεί και Λευτεριάς ψιχάλα
πέφτει πυκνή και δροσερή, -βάλσαμο κι' ευλογία-
μπροστάρισα κι' ακοίμητη συντρέχει η Παναγία!

***Ο κόσμος εβουβάθηκε σαν άρχιζε το θαύμα!
Ελπιδοφόρο γιατρικό για το δικό τους τραύμα.***

Το έθνος πάλλεται, ριγεί, το μέτωπο κοχλάζει,
Σε δυο βδομάδες πόλεμου το σκηνικό αλλάζει.

Ούτε καν ένα μέτρο γης δεν παίρνει ο εισβολέας.
Τώρα, στην αντεπίθεση θ' ανάψει ο.. προβολέας!

**Νοέμβρη δέκα τέσσαρες βγαίνει η Λερναία Ύδρα,
μ' εννιά κεφάλια πύρινα σ' εννιά μεριές χτυπάνε,**

σφοδρά αντεπιτίθενται και "πλαστουργούν" το θαύμα
καύχημα αιώνιο της γενιάς, πρώτη έκπληξη κι ανάσα
στους ηττημένους, στων ναζί την μπότα υποταγμένους.

Κι' αν ο χειμώνας μαίνεται κι' οι λαγκαδιές μαυρίζουν,
κι' αν φοβερίζουν τα βουνά κι' αν ο εχθρός πυκνώνει,
κι' αν τα'ισμένος και ζεστός κι' edώθε μαύρη φτώχεια,
κι' αν φρέσκος και ξεκούραστος κι' edώθε καταπόνια,
κι' αν προίκα φρέσκια και τρανή αδιάκοπα σωρεύει
κι' edώθε ο ίδιος μαχητής απ' την αρχή παλεύει,
κι' αν μήνες οργανώνεται σε φονικά καρτέρια
κι' αν κυβερνάει τους ουρανούς τη θάλασσα αυλακώνει,
κι' αν τρεις φορές υπέρτερος κι' αν σιδεροφραγμένος
κι' αν βιάζεται κι' αδημονεί να «πλύνει» την ντροπή του,

Πεζοί και πυροβολητές, τίποτα δεν γρικόυνε.

Με τα ΚΑΝΟΝΙΑ αγκαλιαστοί ορμούν και προχωρούνε...
Λαμπάδιασαν το μέτωπο σ' όλη την απλωσιά του,
μ' εννιά φιδίσιας φάλαγγες χτυπούν τα σωθικά του.

Το μέτωπο φαρδύ, τραχύ,-χιλιόμετρα δεκάδες-
βαρύν χειμώνας και σκληρός και οι ήρωες μυριάδες,
πάνω σε κοφτερά βουνά, σε κάμπους λασπωμένους,
μύριοι Θε'ίσιοι κεραυνοί χτυπούν τους κολασμένους.

Κανείς την πείνα δεν μετράει, στερήσεις, κόπους, κρύο...

Μοίρα ακριβή το δόξασμα, λαμπρό το μανσωλείο!!

Ρουφάν την πήχτρα της φωτιάς κι' όπου σκληρά καρτέρια,
ξεθηκαρίζουν και λογχούν με ατσαλένια χέρια.

**Εννιά ημέρες το θεριό τους εισβολείς σπαράζει,
διώχνει μακριά, φθάνει βαθιά τους αδελφούς σκεπάζει:
μ' άχραντο πέπλο λευτεριάς- προίκα ιερή της μάνας-
ποτάμια δάκρυα πνίγουνε τον ήχο της καμπάνας.**

*Ο εχθρός ζαλισμένος βρυχάται, στρατηγούς κι' υπουργούς αιτιάται.
Δεν αντέχει την ήττα, τη χλεύη, τη τιμή του να σώσει παλεύει.*

Όμως, τ' ανήμερο θεριό τίποτα δεν το σκιάζει,
Ξανά τις σάρκες του εχθρού λογχίζει και καλπάζει.
Κάνει εφόδους πανωτές, σταματημό δεν έχει,
χιόνια, βροχές, κακοτοπιές κι' αυτό θερίζει, τρέχει.
Παίρνει βουνά, παίρνει χωριά, κάμπους και πολιτείες,
σκορπά φωτιά, σπέρνει κορμιά, διαλύει μεραρχίες.

Μάχεται και πορεύεται Δεκέμβρη και Γενάρη,
Φλεβάρη παίρνει ανασασμό στο Τεπελένι αντίκρυ.

**Τα βουνά τελειώσαν, παρθήκαν, λίγα ερείσματα εχθρού διασωθήκαν,
να κρατούν τη ντροπή του κρυμμένη, δυτικά στο φτωχό Τεπελένι.**

Οι ηγέτες του όλοι αγρυπνούνε, του μετώπου το βόγγηγμα ζούνε,
μέρες τώρα εδώθε φερμένοι, ιστορίας στιγμές φορτωμένοι.
Τη μεγάλη επίθεση τώρα *(την εαρινή)* να εκπέμψουν θαρρούν είναι ώρα.
τη βαριά τους ντροπή να ξεπλύνουν, την οργή του λαού ν' απαλύνουν.

Και στις εννέα του Μαρτιού, πριν η αυγή χαράξει,
αρχίζει ο γύρος της φωτιάς, ο γύρος του θανάτου.

**Εδώ σταθείτε ιστορικοί, σιμώστε ποιητάδες
για να χορτάστε θαύματα, να φορτωθείτε θρύλους.**

Μέρες επτά λυσομανούν δώδεκα μεραρχίες,
κανόνια, κι' αερόπλανα, οχτώ εκατοντάδες.
Σκάβουν και πυρπολούν τη γη με βρυχηθμούς κι' αντάρα
κι' ο Ντούτσε από το Κάμεριτ σαν Νέρωνας κομπάζει,
έτοιμος για το θρίαμβο, μ' από την πρώτη μέρα
βγαίνει βαριά η απελπισία και τ' όνειρο θολώνει...
Γιατί ως ορμούν τα στίφη του, πέφτουν στους ημιθέους,
ήρωες που η μάνα γη κρατά στα σωθικά της.
**Το θαύμα κορυφώνεται κατάφορτο από θρύλους...
Στιγμές που οι μύθοι τρέπονται σε λαμπερές αλήθειες!**

**Τρεις μεραρχίες τόλμησαν, ύψωμα θέλουν ΈΝΑ,
το θρυλικό το άτρωτο ΕΠΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑ ΈΝΑ**

Στην κόλαση π' ανάψανε κορμιά χιλιάδες νέων,
άταφα, σκόρπια, αφρόντιστα, κραιπάλη των ορνέων.
Εφτά ημέρες πύρινες και σπιθαμή δεν παίρνουν.
οι νίκες που φαντάστηκαν ήττες φρικτές τους φέρνουν.
Λυσοούν, ορμούν απανωτά άλλες επτά ημέρες.
Μα τους κρατούν στην ήττα τους των νικητών οι σφαίρες.

Είκοσι πέντε του Μαρτιού κόβονται τα φτερά τους,
κάνουν «συγκομιδή» νεκρών, θρηνούν στα φέρετρό τους...!

**Κορύφωσε το δράμα τους η Παναγιά η Παρθένα,
τη μέρα του Ευαγγελισμού και του εικοσιένα.
Τορπίλη που της «δώρισαν», γύρισε στην καρδιά τους,
όλεθρος, στάχτη, γαλασμός, κι' όνειδος στη γενιά τους.**

*Μετά την ήττα της ντροπής και την παγκόσμια χλεύη,
Ο Ντούτσε τον συναυτουργό προσμένει και γυρεύει...*

ΜΕΡΟΣ "Α"

Κι ο Φύρερ στρέφει τη Στρατιά πούχε στη Ρουμανία,
- ταγμένη μες στα σχέδια του αγώνα για Ρωσία -,
να πέσει σιδηρόφρακτη να σπάσει τα Οχυρά μας
αρχές του Απρίλη, ξαφνικά, στα βόρεια σύνορά μας.

Εκατοντάδες άρματα, κανόνια αεροπλάνα
σφυροκοπούν λυσομανούν, μα, ΆΤΡΩΤΗ η μάνα (ΓΗ)
στα σωθικά της, μητρικά, τους ήρωες κρατάει
ν' απορροφούνε τις φωτιές και όποιον αν τολμάει
το μέτωπο το ιερό να σπάσει, να πατήσει
να τον θερίζουν οι ριπές προτού να βηματίσει...

Τρεις μέρες κόλαση φωτιάς, άπειρες επιθέσεις,
και οι ήρωες ΑΚΙΝΗΤΟΙ απ τις ταγμένες θέσεις,
μεγάλη απογοήτευση σπέρνουν στον εισβολέα
που μάταια αγωνίζεται να στήσει εκεί σημαία.

Ο κόσμος όλος απορεί, αλλόκοτο ζει θαύμα!!!
κι ο Χίτλερ νοιώθει έντονα το πρώτο του το τραύμα!
Πείστηκε πως ο θάνατος, ήρωες δεν αγγίζει...
Θαυμάζει και οργίζεται, παλεύει κι' επιμένει,
μ' απ' την ψυχή στην κούφια γη, καυτή ανάσα βγαίνει!

Μαύρος πηχτός Ο ναζισμός, σε παραδείσου κήπους
τολμάει να σπείρει βίαια τους βδελυρούς του ρύπους.
Του παραδείσου οι δράκοντες, άτρωτοι, φλογισμένοι
σφυροκοπούν το σατανά, φεύγουν οι κολασμένοι...

Μπαίνει από την κερκόπορτα, κι ακάθεκτος εισβάλλει
σε διπλανή κατεύθυνση, εκεί, που χώρα άλλη,
είχε αφήσει ανοιχτούς κι αφύλακτους τους δρόμους.
Και χτύπησε ακάθεκτος τους λυγισμένους ώμους
της δοξασμένης χώρας μας που το διπλό της θαύμα
των οχυρών, το Αλβανικό, γίνεται τώρα τραύμα
θανάσιμο και καίριο, χωρίς γιατριά κι ελπίδα
μαύρο σκοτάδι κατοχής κι' αίματος πλημμυρίδα...

Βρίσκει τη χώρα πελιδνή, φτωχή κι' εξαντλημένη
απ' τον τιτάνιο πόλεμο που μοναχή αφημένη,

στάθηκε άκαμπτη ορθή κι αήττητη στις μάχες
στην Αλβανία, στα Οχυρά, σε κάμπους και σε ράχες,
υψώνοντας ανάστημα, σε δυο αυτοκρατορίες
εγείροντας φάρους αλκής και νίκης φρυκτωρίες!!!

Ο νικημένος φασισμός, σκυφτός στο Τεπελένη,
γίνεται τώρα "νικητής", πίσω απ την ματωμένη
σημαία του άγριου **ναζισμού**, που τον φωνάζει πλάι
να του ξεπλύνει την ντροπή χωρίς να τον μετράει
σαν μαχητή αξιόπιστο αλλά επικουρία
σε αποστολές ασφάλειας και σε επιμελητεία...

**Την εβδομάδα των παθών, με του Χριστού μας τα καρφιά,
σταυρώνεται κι' η Λευτεριά, στον ναζισμού τον Γολγοθά.
Μπαίνουν στη πόλη οι ναζοί κι οι Έλληνες μ' αποστροφή
κλείνουν τα σπίτια, τις αυλές, σωμαίνου με "κραυγές" βουβές,
οπλίζονται με υπομονή. Κάποιας Ανάστασης κερί
μες στο σκοτάδι το βαθύ, φωτίζει στο κελάρι... εκεί
που η ιστορία της γενιάς, τα μυστικά της λευτεριάς
κρατάει ερμητικά κλειστά και τα φωτίζει μοναχά
όταν **ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ** σπαθιά, κρατήσουν γέροι και παιδιά
να βγούν στους δρόμους, στα βουνά **ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΖΕΙ Η ΛΕΥΤΕΡΙΑ****

*Σε λίγο, αερόφερτος, ο ναζισμός χτυπάει
της Κρήτης τ' άγια χώματα. Αν ήξερε πού πάει...
Σκούζει - βρυχάται ο ουρανός, μα οι Κρήτες δε γρικόουνε!!!
παίρνουν τσεκούρια, ρόπαλα, μαχαίρια κι ό,τι βρούνε
τους αποδεκατίζουνε όπου κι όπως μπορούνε.*

**Πώς να διακρίνει ο ιστορικός το θαύμα από το δράμα!
Θούρια, ύμνοι, και ψαλμοί και μοιρολόγια αντάμα,
μπλέκονται σ' ένα μάλαμα με άσμα και με κλάμα.
Εδώ, οι λαοί μπερδεύονται και οι Άγιοι δακρύζουν,
μες στο σκοτάδι της σκλαβιάς, οι ήρωες ελπίζουν.
Κάπου στην προίκα της γενιάς, η Άγια ευλογία
της Υπερμάχου στρατηγού και η σκέπη της η θεία
όπως μπροστά μας στα βουνά μας ζέσταινε μ' ελπίδες
έτσι θα σβήσει των ναζί τις μαύρες καταγίδες**

Φθάνουν οι ήρωες «γυμνοί», άοπλοι, ψειριασμένοι,
με τις σημαίες αγκαλιά, με πίκρα ποτισμένοι!!
Στη σταυρωμένη Λευτεριά σιμώνουν και δακρύζουν,
ορκίζονται Ανάσταση κι' αντίσταση αρχίζουν.

**Πόσο σκληρό και άδικο και όμως να συμβαίνει
ποτέ τους να μη νικηθούν και να' ναι νικημένοι!!!**

Το έπος τούτο της γενιάς σε ύμνους δε χωράει.
ΚΑΙ των σοφών η λογική, σκαλώνει, σταματάει...
Έχει πτυχές αόρατες γωνίες θαυματοφόρες
Μπροστά του γόνυ κλίνανε όλες της γης οι χώρες!

Η ιστορία πρόσταζε στο γύρο αυτό της φρίκης
να ταιριαστεί και να φανεί "χρυσό κλειδί της νίκης!"

*(είναι γνωστό ότι η Ελληνική νίκη στην Αλβανία,
ήταν Η ΠΡΩΤΗ κατά δυνάμεων του άξονα και η
καθυστέρηση των Γερμανών να επιτεθούν στη Ρωσία
έδειξε "το πρώτο κλειδί της νίκης")*

ΜΕΡΟΣ "Ε"

*Αβυσσος ατελεύτητη τούτη η ψυχή του γένους!
Ατέλειωτη κι' απύθμενη στα βάθη των αιώνων....
Ρήγισσα ηλιόφερτης γενιάς κι' ατέλειωτης ημέρας,
γέννημα-θρέμμα Λευτεριάς και της Ειρήνης μάνα.
Η ανάσα της και η λαύρα της, θανατικός αγέρας
στα στίφη του σκοταδισμού, στον δολερών τα πλάνα!*

Γενιές τρυφερογέννητες, γενιές που καρτερείτε,
γενιές που δε χαρήκατε τη μέθη αυτού του κλέους,
κοιτάζτε τ' άγρια βουνά, σταθείτε μπρος στους τάφους,
στα κόκαλα τα ιερά της λευτεριάς το σπόρο.
Αυτό το σπόρο πούλαγε κληρονομιά στο γένος,
να τον ποτίζει μ' αίματα, να τον κρατεί στους τάφους,
σαν μάλαμ' ακριβόβρετο για τις γενιές που θάρθουν,
π' όντες το κράζουν οι καιροί ν' ανθίζει να καρπίζει!

ΤΕΛΟΣ

ΕΠΕΞΗΓΗΜΑΤΙΚΕΣ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Το ποίημα με τα αναγκαία γεμίσματά του, ακολουθεί τα χρονικά και γεωγραφικά στοιχεία της εποποιίας με τις υποχρεωτικές αναδρομές και προεκτάσεις. Προτάσσοντας τον επιβαλλόμενο Ύμνο προς την ΕΛΛΑΔΑ και τον τορπιλισμό της Έλλης η κύρια περιγραφή του έπους αρχίζει από την 28η Οκτωβρίου 1940 και τελειώνει με την κατάληψη της Κρήτης.

Αναδεικνύει χρονικά και τοπικά:

- Την εισβολή και απόκρουση της στο Νότιο και Κεντρικό τομέα (Ήπειρος - Πίνδος) ως και την επιθετική προετοιμασία στον Βόρειο τομέα (Κορυτσά), όπου ο εχθρός τηρούσε αμυντική στάση.

- Την έναρξη των επιθετικών επιχειρήσεων του ελληνικού στρατού την 14/11/1940 σε όλη την έκταση του μετώπου (σε εννέα κατευθύνσεις) και την αδιάκοπη συνέχισή τους με σφοδρότατη ένταση έως το τέλος Ιανουαρίου, οπότε είχε ολοκληρωθεί η κατάληψη όλης σχεδόν της ορεινής περιοχής της Αλβανίας. Δεν είχε ολοκληρωθεί η κατάληψη της μοναδικής - τελικής τοποθεσίας του εχθρού προ του Τεπελενίου (Σέντελι-Τρεμπεσίνα κ.λ.π.).

Ο Φεβρουάριος του 1941 κύλησε με μικρότερη ένταση (λόγω χειμώνας και τραγικής κόπωσης κ.λπ. του στρατεύματος), χωρίς όμως να μειωθεί η επιθετική φυσιογνωμία αφού έγιναν σημαντικές επιθέσεις (τοπικού χαρακτήρα) έως και στις 7 Μαρτίου. Έτσι, προ της εαρινής του επιθέσεως ο εχθρός βρέθηκε να τηρεί ελάχιστα ερείσματα προ του Τεπελενίου.

- Την εαρινή επίθεση των Ιταλών την 9/3/1941, την έναρξη της οποίας ο Μουσολίνι αντίκριζε με τα κιάλια από το παρατηρητήριο του ΚΑΜΕΡΙΤ. (Εξέχον σημείο του έπους είναι οι είκοσι περίπου ανηλεείς επιθέσεις των Ιταλών στο ύψωμα 731, που αποκρούστηκαν όλες με τραγικές απώλειες για τον εχθρό, ο οποίος ποτέ δεν κατόρθωσε να καταλάβει το άτρωτο αυτό ύψωμα).

Η εαρινή επίθεση με πρωτοφανή σφοδρότητα κράτησε ως τις 25/3/1941, χωρίς να κατορθώσουν οι Ιταλοί να προχωρήσουν ένα βήμα, ούτε καν να επιτύχουν μία διάρρηξη μετώπου.

-Τη γερμανική σφοδρότατη επίθεση στα οχυρά την 6/4/1941, η οποία μετά από μάταιο τριήμερο αγώνα απέτυχε τη διάσπαση, παρέκαμψε τα οχυρά μέσω Γιουγκοσλαβίας, εισέβαλε και κατέλαβε τη χώρα, απέκοψε τη μαχόμενη στρατιά της Αλβανίας, **έφερε τους ηττημένους, κατέλαβε με αεραπόβαση την Κρήτη.**

Επιδιώχθηκε μέσα από τις στροφές του ποιήματος ν' αποδοθεί όλο το μεγαλείο αυτού του έπους, συμπυκνωμένο σε όσο το δυνατόν περιεκτικές φράσεις και να αναδειχθούν όλες οι αδιαμφισβήτητες παράμετροί του.

Θεωρούμε ότι η πλήρης γνώση των πρωτοφανών εκείνων ηρωικών άθλων σε συνδυασμό με την επικρατούσα τότε γενική και ειδική κατάσταση είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την εκτίμηση των όσων "κωδικογραφούνται" στον, όσο γίνεται περιεκτικό, ποιητικό λόγο.

Δημήτρης Π. Τόρβας

Αντιστράτηγος ε.α

Επίτιμος Δκτής ΙΧης μεραρχίας Πεζικού